

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőendő a béke emberé”

XVL. (LXI) 41—42. SZ.

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHAZ LAPJA

1972. DECEMBER 10.

Szolgáló élet

Kol 1:24—2:3

Pál apostol egy igen nehéz utat jár végig a fogságban (Efézusban, vagy inkább Rómában). De az isteni üzenet nagysága, melyért ezt az utat járja, elfelejtet vele minden fájdalmat és bánatot. Örömet minden körülmények között táplálja az a tudat, hogy ő a Jézus Krisztus csodás evangéliumának eszköze lehet.

Tudatában van annak, hogy **fogsága, szenvedése nem értelmetlen, hanem közvetlen jelentősége és áldása van sokak számára a gyülekezetben.** Jézus Krisztus eszközeinek életében egyetlen útszakasz sem értelmetlen, mert mindig összefüggésben áll a vállalt szolgálattal. Mélyen érintette Pált az a gondolat, hogy Istennek mindnyájunkkal terve van, s úgy állítja be Isten utunkat, hogy a Szentlélek a leghatásosabban kihasználhassa lelki energiánkat mások javára.

Az Úr Jézus minden tanítványa kap megbízást. Ez kiváltság és felelősség! Azonban senki nincs adományok nélkül a Jézus Krisztus szolgálatában! Munkálkodásunknak egy közeleső, egészen meghatározott tere van az Isten országában. Különböző tervek és különböző adományok, de ugyanaz a cél! Pál apostol különös sáfársága, apostoli szolgálatának summája: Isten igéjét győzelemre vinni az emberi szívekben.

A kolosséi tévtanítók nyugtalanná tették a gyülekezetet. E tévtanítók szerint kevés az, hogy a gyülekezet hitélete „csak” Krisztusra épül. Magasabbrendű gondolkodást, misztikus istentiszteleti formákat sürgettek, „beavatásra” csábítottak, ünnepeket és aszkétizmust akartak kötelezővé tenni (gnoszticizmus judaista köntösben). Az apostol látása szerint az ilyen tévtanok ott találnak követőkre, ahol Krisztus nagy volta, világegyetemet átfogó fensége, páratlan becsű áldozata homályban marad.

(Folytatás a 168. oldalon)

Várjuk az Urat!

Az őskeresztény gyülekezetek életének alapvető és erőteljes jellemzője volt az Úr Jézus visszajövetelének várása. — Pál apostol Krisztus visszajövetelére vetett hitének hatása érezhető volt az első gyülekezetek életében. Olyan közelinek vélték az Úr dicsőséges megjelenését, hogy eme hitük következményeként a földi élet lehetőségeit és javait megvetették, mint hiábavaló, haszontalan koloncot. Nem kell csodálkoznunk ezen, hiszen maga Pál is azt vélte, hogy részese lesz az Úr Jézus visszajövetelekor bekövetkező elragadtatásnak. A Thessalonikaiaknak így ír erről: „... mi, aki élünk, akik megmaradunk az Úr eljöveteleig...” (1 Thess. 5:15.) Természetes, hogy Pál ebbeli hitének hatása fellelhető az őskeresztény gyülekezetek tagjaiban. Itt kell megemlítenünk, hogy egymást üdvözlő köszöntésükben is hangsúlyt kapott az Úr Jézus visszajövetelének mielőbbi bekövetkezésének óhaja. „Az Úr közel” és a „Jövel, Uram Jézus” üdvözlési forma tanúskodik arról a benső vágyakozásról és adventi hitről, ami csodálatra méltó lelki gazdagsága volt az őskeresztények életének.

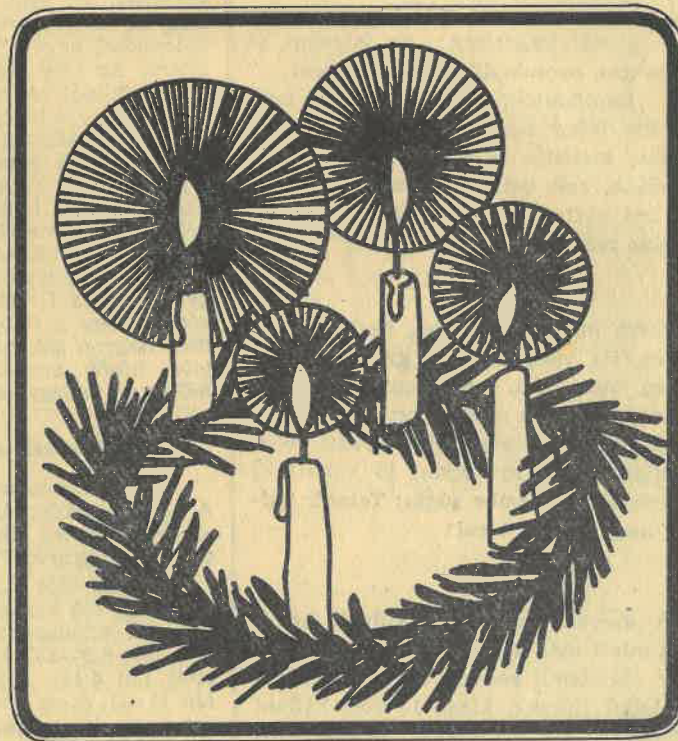
A most elérkező advent ünnepköre bennünk milyen érzéseket kelt?

Közel kétezeréves távlatból nézzük az első krisztushívók életét. Megállapítjuk, hogy hitükben volt egy jó adag elfogultság és rajongás. Nem ítélték meg reálisan az Úr Jézus visszajövetelének igazságát. — Időben és térben élő emberek kísértése, hogy korlátozott lehetőségeikhez mérten értékelnek. Még az Úrnak olyan kiváló szolgálója is, mint Pál apostol. — Mégis aki komolyan foglalkozik az „úrvjövettel” arra döbben rá, hogy az első keresztények gyermeki hitű krisztusvárása — téves hiedelme ellenére is — sokkal több mint a ma keresztény emberé.

Kiváló hívó teológusok és hidegfejű hívó tudósok a teljes írás alapján remek paruziai és eszkatológiai munkákban rögzítették Jézus visszajövetelének „hogyan”-ját. A bőséges tudományos ismeretek ellenére, a keresztény világ nagyobb részének adventi lelkülete szegényes vagy egyáltalán nem található.

Advent mondanivalóját sokak számára meghatározza karácsony közelsége. Gyülekezeteinkben is az Úr Jézus születésének emlékünnepe előtti kedves hangulatú készülődéssé lett advent.

Ha csupán annyi a **mondanivalónk**, hogy karácsonykor Isten Fia emberré született, tehát így kell várnunk Őt, ez

nagyon kevés! Ha az Ige alapján kutatjuk Isten ígéreteit, ha **figyelünk** arra, hogyan teljesítette be ezeket az Úr Jézus. Ha **látjuk** a kijelentések ismerete által az üdvörtörténet eddig megtett útját, akkor a karácsonyi megelőző adventi hetek nem szegényednek ünnepet váró hangulattá. — Ezeken túlmenően, **előre is kell néznünk.** Tudnunk kell azt, hogy még nem minden isteni kijelentés valósult meg. Még nem teljesedett be minden ígért, hanem Őbenne, az Úr Krisztusban megy minden ígért teljesedésbe. Az Istentől megszabott kegyelmi időben Ő és Újtestamentumi próféciáknak kell megtörténnie. — A megváltó Krisztus eljött, de **várjuk Őt úgy, mint „még egyszer” eljövendőt.** Az a „még egyszer” pedig jelenti a mulandó dolgoknak, mint teremtményeknek elmúlását. (Zsid. 12:27.)

Az adventet „kétarcú” ünnepnek is nevezik. Az egyik arcával visszafelé, a múltba néz és rámutat a földre jött Megváltóra. A másikkal az eljövendő felé fordul. Hirdeti a győzelemes Krisztus dicsőséges megjelenését.

Dobner Béla

D. Dr. Pálffy Miklós

Két héttel hatvanegyedik születésnapja előtt, november 12-én — súlyos betegség után — meghalt dr. Pálffy Miklós evangélikus lelkész, teológiai professzor, a magyarországi protestáns egyházak Ökumenikus Tanácsának főtákar. az egyházak béke-mozgalmának egyik fáradhatatlan vezetője.

Beleden született, kisparaszti szülők gyermekeként. Iskoláinak elvégzése után a Halle-Wittenbergi egyetemen folytatta tanulmányait és végzett kutatásokat az ottani magyar könyvtárban; erről a munkájáról latin, magyar és német nyelvű könyvei jelentek meg a közelmúlt években. A felszabadulás után Sopron város és Sopron megye politikai életében vállalt vezető szerepet, s egy ideig a Berzsenyi Dániel népi kollégium igazgatója volt. Az evangélikus teológiai akadémia tanára 1950 óta, több ízben — a most folyó tanévben is — dékánja. Részt vett a protestáns egyházak bibliafordító tevékenységében, alapító tagja volt a Prágai Keresztény békekonferenciának. Idehaza részt vett a Hazafias Népfront munkájában és az Országos Béketanács tevékenységében.

D. Dr. Pálffy Miklós professzor temetése november 21-én volt a farkasréti temetőben.

Az igehirdetést D. Káldy Zoltán püspök tartotta. Emlékbeszédeket mondtak: Dr. Pröhle Károly prodekan, D. Dr. Bartha Tibor elnök-püspök, az Evangélikus Teológiai Akadémia hallgatóinak képviselője, Dr. G. G. Williams (Genf) az Európai Egyházak Konferenciája, és Dr. G. Bassarak professzor, a Halle-Wittenbergi egyetem, s az NDK-testvéregyház nevében.

A temetésen megjelent Balló István, az Állami Egyházügyi Hivatal elnökhelyettese, valamint a testvéregyházak és társadalmi szervek képviselői.

Dr. Mihályfi Ernő

Sajnálattal vettük a hirt, hogy dr. Mihályfi Ernő, az Elnöki Tanács tagja, a Magyar Nemzet főszerkesztője, a Magyarországi Evangélikus Egyház országos egyházi felügyelője elhunyt. Ez úton is őszinte együttérzésünket fejezzük ki mindazok felé, akik őt gyászolják.

Pálffy-ige

D. dr. Pálffy Miklós professzor emlékére

Az első órát az ábécével kezdte, de hogy okát adja a héber nyelvnek, mindjárt az Írásra tért. Prófeta lelke újra vette az ezredéves ősi Igét: szárnyal, csillogott ajkán a Szó, mintha-csak őt érné a vízió s mondani kéne gyorsan, bátran, addig, míg a látomás van, a húsbavágó hirdetést: „PAPOK! SZENT AZ IGEHIRDETÉS!”

Diákja voltam — Nem felejttem el!

Révész Árpád

Dr. Kádár Imre

Elhunyt dr. Kádár Imre református teológiai professzor, a Theológiai Szemle szerkesztője, november 13-án, hosszán tartó betegség után. Hetvennyolc esztendő volt.

Kádár Imre pályafutását költőként kezdte. A második világháború alatt az üldözöttek segítésén tevékenykedett. A felszabadulás után részt vett a Magyarországi Református Egyház megújulásában. Egyház a viharban című könyve erőteljesen hozzájárult ahhoz, hogy a protestáns egyházak és a szocialista állam között a jó kapcsolatok megerősödtek. Több magas tisztséget töltött be a református egyházban, haláláig a Theológiai Akadémia professzora volt és a Theológiai Szemle szerkesztője. Tevékenyen közreműködött az egyházak békemunkájában. Hosszabb időn át tagja volt a fővárosi tanácsnak, tisztségeket visel a Hazafias Népfrontban.

Temetése november 28-án, a Farkasréti temetőben volt. A gyászbeszédet Dr. Bakos Lajos dunántúli püspök mondtotta. Életművét D. Dr. Bartha Tibor elnök-püspök méltatta. A gyászisten-tiszteleten jelen volt az Állami Egyházügyi Hivatal elnöke: Miklós Imre államtitkár és munkatársai, valamint a testvéregyházak és a társadalmi szervek képviselői.

December 18. Hétfő. 1 Jn 2:18—23.

„ITT AZ UTOLSÓ ÓRA” — Ez a megállapítás nem a halál óráját jelzi, hanem az utolsó időt, korszakot, eont, melynek közele sse Krisztus második eljövételének közeli beállását is jelenti. Az apostoli levelek e tény említésével buzdítják a hívőket a buzgó, tevékeny szent életre. Az utolsó órának bizonyos — jól felismerhető — jelei vannak. Többek között említésre méltónak találja János apostol az ún. Antikrisztus munkálkodását. Ez abban mutatkozik meg, hogy az Úr gyermekei közül sokan meghanyatlanak lelkiileg, sőt Krisztus ügye ellen fordulnak. — Ma reggel két dologért imádkozzunk. Egyrészt azokért, akik meggyengültek hitükben. Másrészt magunkért, hogy rossz példájuk meg ne erőlténisen szolgálatainkban.

Zsolt 24. A dicsőség királyának bevonulása.

19. Kedd. Lk 13:22—30.

MOST DÖL EL, HOGY AKKOR HOVA JUTSZ — Baptista hitvallásunknak egyik szilárd eleme, hogy minden ember üdvösségének ügye itt e földön dől el. Amikor valaki állépi a halál küszöbét, tovább semmiféle lehetőség nincs, hogy ebben a kérdésben bármit is tegyen. Arra sincs mód, hogy érdekében más valaki cselekedjen. — Jézust megkérdezi valaki: mennyien üdvözülnek? Nagy kérdés ez, ma is sokan csak ezzel foglalkoznak. Még számot is mondanak felelőként. Jézus Krisztus azt mondja: Te azon legyél, hogy üdvözlj. És ehhez nem elég a felszínes keresztyénység, a megszokott kegyességi gyakorlat. Élő hittel, cselekvő élettel kell az Úr szolgálataiban állni. Ne feledd: most dől el, hogy akkor hová jutsz!

És 2:12—3:1. A bálványozók rettegnek az Úr érkezésekor.

20. Szerda. Jel 20:11—15.

KÖNYVEK NYITATNAK MAJD MEG — Úgy gondolom, senki előtt nem kétséges, hogy amikor itt könyvekről olvasunk, nem az általunk ismert könyvformára kell feltétlen gondolnunk. Ezek az események ugyanis már a földi-anyagi élet határán túl történnek. Ott az anyagi valóságot felváltja a szellemi. Egy azonban bizonyos: a mennyben mindenről tudnak, ott minden ember minden tettének emlékét rögzítik, semmi nem megy feledésbe, ami vejjünk, bennünk és általunk történt. Soha nem lehetünk meggon dolatlanok, felelőtlenek, hiszen még a gondolataink is nyilvánvalók Isten előtt. Kérjük segítségét, hogy állandóan hadd tudjunk vele összeköttetésben maradni, és hogy a tetteinket ne kelljen szégyellnünk ama napon.

Hab 3. „De én vigadozni fogok”.

21. Csütörtök. Jer. 32:17—21.

GYÜMÖLCSEINK SZERINT ÍTELTETÜNK MEG — Nincs két egyforma gyümölcsfa. Fajtajuk szerint is mindegyik más és más. Már messziről látva is meg tudjuk mondani, melyik milyen. De csak akkor tudjuk igazán, mennyit ér egy fa, amikor megízleljük a gyümölcsét. Lehet egyébként formátlan, szabálytalan növény, a gyümölcs a lényeg. — Életünk is sok tekintetben különbözik egyik a másiktól. Az ítélet napján nem afelől kérdezősködnék majd odaát, ki melyik nép fia volt, milyen színt, fajt néphez tartozott, mi volt a foglalkozása stb. Ott egyre lesz kiváncsi mindenki: cselekedeteink gyümölcseire! Tudjuk viszont, hogy csak jó fa teremhet jó gyümölcsöt. Engedjük, hogy a kegyelem megjobbítsa életünket.

És 35. „Újjong majd a néma nyelve”

22. Péntek. Mt 7:15—23.

A SZEP SZÓ ÖNMAGÁBAN KEVÉS — Emberi életünk egyik legnagyobb kincse a szó, a beszéd. Szellemi értékeink nem jöhetnek volna létre, nem gyarapodhatnának a beszéd lehetősége nélkül. Mai igény nem cáfolja ezt a tényt, hanem megerősíti egy másik gondolattal: a szó kevés önmagában. És a lelki életben ez különösen igaz. Nem elég elfogadni a tanítást. Nem elég megtanulni és továbbmondani. A krisztusi tannak gyökeret kell vernie az életünkben olyannyira, hogy állandó tettekre késztesse. Kevés, ha csak imádkozol e mai reggelen is, a napi tetteid pedig méltatlanok lesznek hitbeli meggyőződésedhez. A szavak bizonyítói a cselekedetek. Kérj segítséget, hogy így tudj Jézust Krisztust adni embertársaidnak.

Zak 2:10—13. „Örülj, Sion leánya!”

23. Szombat. Mt 25:41—46.

A MULASZTÁSI BÜNÜK IS KIREKESZTENEK — Sok szó esett ezen a héten a tettekről, melyek alapján egykor kimondja a „Bíró” a végső szót. Mai igény viszont nem arról beszél, amit cselekedtünk, hanem a mulasztásainkról. Kétféleképpen vétezhet az ember: ha elkövet valamit, és ha „nem követ el” valamit. A bűn, amit megtettünk, nyilvánvalóan bűn. Hanem a mulasztást hajlandók vagyunk úgy elkönyvelni, hogy az csupán hiba, nem pedig bűn. Az ige súlyosan elmarasztalja azokat, akik a jócselekedetre rendelt alkalmat elszalasztják. Más ígérely azt mondja, hogy „aki tudna jót cselekedni, de nem teszi, bűne az annak”. — Kérjünk segítséget és erőt, hogy egyre kevesebb mulasztást hagyjunk hátunk mögött egy-egy nap lezárásakor.

Zsolt 100. „Jöjjetek elé újjongással!”

24. Vasárnap. (Advent IV.) Hós 14:2—10.

„ELFORDULT ROLUK HARAGOM” — Mi kor hangzik el ez a csodálatos tartalmú kifejtetés? Akkor, amikor Izrael bűnbánatot tartott, elszakadt a bálványoktól és az Úr útjára állt ismét. És ezzel együttjárt Isten kegyelmi javainak kiáradása is életükre. Ilyen tényeket sorol föl az ige: Olyanná lesztek Izraelnek, mint a harmat; felelevenednek mint a búzamező, virágoznak, mint a szőlő; híre olyan lesz, mint a Libanon boráé. Életünk gazdagsága, rendezettsége, boldogsága ezen múlik, hogy rendben vagyunk-e az Úrral. A bűn elválaszt tőle. Az igaz bűn-

bánat közelvisz hozzá. Kegyelme fölemel, megtart a kísértések és próbák között. — E napon is szükséged lesz őrre. El ne indulj nélküle, nehogy elbukj az úton!

(Szenteste) Lk 2:1—20. „Megtartó született ma néktek”.

25. Karácsony I. Mt. 1:18—25.

JÉZUS KRISZTUS SZÜLETÉSE — Elérkezett Isten kegyelméből a várva várt ünnep. Akivel csak találkozzunk e mai napon, mindenkinél jót kívánunk, boldog ünnepet, egészséget, békességet. Hadd kívánjak én is áldott karácsonyi ünnepelt a „Mindennapi ige” minden kedves olvasójának! — Tárd ki szívedet, testvérem, az Úr Jézus Krisztus előtt, hogy újra betöltsé életedet szeretetével, jóságával, kegyelmével! Vesd ki a haragot, fogadd el békességét, melynek első meghirdetői angyalok voltak Betlehem mezején fölötte. És hogyha meggazdagított kegyelme, ha találkoztál vele ezen az ünnepen is, menj és mondd el mindazoknak, akikkel találkozol. Tégy úgy, mint a pásztorok, akik elhirdették mindazt, amit láttak és hallottak.

És 11:1—10. Az Isai törzsből fakadt sarjadék.

26. Karácsony II. Zsid 1:1—6.

„FIAM VAGY TE, MA SZÜLTELEK TE-GED” — Unnepeink haszna nem abban van, amit az ünnepnapokon kapunk, hanem amit át tudunk menteni az utána következő hétköznapiakba. Karácsony ünnepén bizonyára igen jól érzed magad, találkoztál szeretetteddel, jókat eszel-iszol, szép ünnepségek vannak a gyülekezetben, ajándékokat adtál és kaptál. De vajon változtat-e az életmódodon, jellemened ez az ünnep? Szentebbé válsz? Fel-töltődik szíved megbocsátó szeretettel, mentő erővel? Ideges, kapkodó, türelmetlen életed csöndesebb mederbe terelődik az Úr Jézus Krisztussal való személyes találkozás által? El tudod fogadni hittel a Fiút, akinek befogadása által te is Isten gyermekévé lehetsz?

Mt 10:34—40. Miért küldetett az Úr Jézus?

27. Szerda. Jn 1:29—34.

AZ ISTEN FIA, AZ ISTEN BARÁNYA — Nagyon szeretjük Jézus Krisztussal kapcsolatban ezt a kifejezést használni: ő Isten báránya. Ilyenkor soha nem jut eszünkbe e szó profán jelentése, hanem mindig az ő áldozatos közbenjáró szolgálatára gondolunk. Most, az Úr születésének emléknapján után, talán kissé megütöztünk ezen az ígén, amely Jézus áldozatát sejteti. De enélkül nem teljes az ünnep, nem teljes az élet, csak ha úgy látjuk őt mindig magunk előtt, mint aki született, meghalt és feltámadt, megváltásunkra, megigazulásunkra, üdvösségünkre. Isten Fia: Istennek ama báránya, aki fölvette az emberi életet, de az le is tudta tenni érettünk. Adjunk hátát szeretetéért, áldozatáért is.

Lk 4:14—21. Ésaías jóvendölése a Megváltóról.

28. Csütörtök. Jn 5:17—23.

„MINDENKI TISZTELJE A FIÚT!” — Arról a világról, amelyben Jézus Krisztus megérkezett e világra, ezt írja János evangélista: nem fogadták be őt. Nem tudták elhinni róla, hogy ő Isten fia. Csak embert láttak benne, aki — szerintük — semmivel sem különb náluk. Botrányos kijelentések találták Jézus azon mondatát: Az én Atyám... Szerintük: „Istent is saját atyjának mondotta, egyenlővé tévén magát az Istennel”. Jézus Krisztus nem tette magát egyenlővé Istennel, hanem egyenlő volt vele. Itt a teljes szellemi egységre kell gondolnunk. — Ne legyen semmi kétely a szívünkben az ő istenségére vonatkozólag! A tapasztalataink bizonyítékai napoként meggyőz hatalmáról, erejéről, isteni dicsőségéről.

Lk 4:22—30: Földjei megbotránkoztak benne.

29. Péntek. Jn 5:24—30.

A FIÚNAK ÉLETE VAN ÖNMAGÁBAN — Az „élete van önmagában” kifejezésnek rendkívüli tartalma van. Ez azt jelenti, hogy Jézus Krisztus az élet Ura. Mint az Atya a teremtetek létrehozta az életet e világban, ugyanúgy megvan a hatalma Jézusnak az új életre nézve. De míg saját életünket önmagunk akaratától függetlenül nyertük Istentől, addig az új életet a Krisztusban hit által nyerjük, kegyelemből. Ez az új élet nem ér véget a földi, testi halállal. Ezt az örökkévalóságban is élni fogjuk, véget nem érő boldogságban. Az a nagy kérdés, hogy neked, testvérem, van-e már életed az újjászületés folytán? E kérdés mindenféle kérdésnél nagyobb, hiszen örök életedről van szó. Dönts az élet mellett!

Jn 7:14—17. 40—53. „Szakadás támadt miatta a sokaságban”.

30. Szombat. 1Jn 5:9—12.

AKIÉ A FIÚ, AZÉ AZ ÉLET — Az atyai házból eltávozott fiú azért ment el, mert élni akart. Számára az élet ezt jelentette: társaságba kerülők, szabadon rendelkezem a pénzzel, szórakozni fogok, nem tartozom felelősséggel senkinek semmiért, szabad lesznek, mint a madár. Hamarosan kiderült azonban, hogy ez nem az élet útja, mert egyszer csak így kiáltott fel: Éhen halok! — Ha csak a teste éhezett volna! De teljességgel kiéhezett volt a lelke is. Éhezte és szomjúhozta az othont, a szeretetet, a békességet. — János apostol azt mondja: Akié a Fiú, azé az élet! Vigyázz, nehogy mást tartis életnek, nehogy másért sorol meg azt az áldozatot, amelyet csak ezért az isteni életért szabad és kell.

1 Jn 3:4—9. Az ördög munkáit leron-tani jött.

Legyünk jó testvérek

Ádámnak és Évának sok gyermeke volt. A két legidősebb fiút Kainnak és Ábelnek hívták. Kain földműves volt, Ábel pedig pásztor. Mindketten szorgalmasan dolgoztak, s meg is volt munkájuk eredménye. Kain földje bőven termett, Ábelnek pedig szépen gyarapodott a nyája.

Abban az időben különös istentiszteletet tartottak az emberek. Templom még nem volt, ahol valaki prédikált volna, de hisz pap sem volt még, sőt Biblia sem. Hogy is lehetne Biblia megimához nélkül Istent tisztelni?

Istennek gondja van arra, hogy minden nép, ha van temploma, ha nincs, ha van Bibliája, ha nincs, közel kerülhesen Őhozzá, és megköszönhesse neki áldásait.

Kain és Ábel, hogy kifejezzék hálájukat Isten iránt, oltárt építettek. Kőből rakták az alapját, aztán fát tettek rá. Követ is, fát is könnyű volt találni akárhol. A magas égbolt alatt a kicsi oltár igazán templomi hangulatot tenmetett. — Mivel Kain, az idősebb testvér földműves volt, az oltárra különböző terményeket meg gyümölcsöt tett, Ábel pedig kiválasztotta a kisbárányok közül a legszebbet, és azt tette az oltárra.

Biztosan láttatok már olyan kis bibliai képet, amely Kain és Ábel áldozatát ábrázolja. Az ilyen képeken Ábel oltáráról magasra száll a füst, Kain oltáráról meg terjed mindenfelé, csak éppen fölfele nem száll. A Biblia ugyan nem beszél arról, hogy melyik oltárról merre szállt a füst, de azt mondja, hogy Ábel áldozatát szívesen vette Isten, Kainét pedig nem. Hogy miért? — Vannak akik arra gondolnak, hogy Kain valami rossz terményt áldozott, sajnálta a jót elégetni az oltáron. Lehet, hogy így volt, de erről sem beszél a Biblia. Arról viszont igen, hogy Ábel hívó szívvel áldozott, s ezért volt kedves Isten előtt, s ebben egy kicsit az is benne van, hogy ha Kain áldozata nem volt kedves, akkor Kainnak a hitével nem volt valami rendben.

Kain is érezte, hogy Ábel jobban szereti Istent, mint ő, meg azt is — s ez nagyon sértette az önértétét —, hogy akkor a Jóisten is biztosan jobban szereti Ábelt. Arra is gondolhatott, hogy mennyivel nehezebb az ő munkája, mint Ábelé, aki csak a nyáj után sétáltat, azt elfelejtette, hogy a pásztor-nak is vannak nehéz percei, amikor

oroszlánnal is küzdeni kell, hogy megvédje a báránykait.

Egy biztos: Kain gyűlölni kezdte Ábelt, s a harag, a gyűlölet mindig rosszra vezet. Amikor csak ránézett, mindig erőt vett rajta az irigység, s az arca elborult a méregtől. Isten látta, hogy ennek nem lesz jó vége, s egyszer el is beszélgetett Kainnal. Megkérdezte, hogy miért hordja leszegve a fejét, mint egy dühös Ábel? Figyelmeztette, hogy könnyen bűnbe eshet, ha nem vigyáz. Kain azonban nem hallgatott már senkire. Egészen megvakította a gyűlölet és az irigység.

Egy reggel, talán éppen együtt indultak a mezőre, amikor Kain elhatározta: megölöm a testvéremet! — Kain dolgozni kezdett, Ábel a botjára támaszkodott és nézte, hogy milyen békésen legelész a nyáj. Aztán eljött az ebéd ideje. Egy nagy fa alatt telepedett le a két testvér. Ábel kezdte volna a beszélgetést, de Kain oda se nézett, csak ült leszegett fejjel. Ábel tudta, hogy rá irigykedik Kain, próbálta meggyőzni, hogy ő nem tehet arról, hogy Isten nem vette kedvesen az áldozatát, s éppen arra kérte, hogy térjen jó útra — amikor Kain hirtelen fölugrott, s úgy megütötte Ábelt, hogy az már szólni sem tudott. Csak néhányat szusszant még, s aztán elállt a lélegzete, meghalt. A biblia csak annyit mond, hogy Kain Ábelre támadt a mezőn és megölte.

Hogy aztán mi történt? — Isten nagyon megbüntette Kaint. Földönfutó bujdosó lett belőle. Mindig attól rettegett, hogy valaki megöli — és ilyen rettegésben kellett leélni egész életét.

Szomorú történet! Hogy fordulhat elő ilyesmi testvérek között? Gondolatok csak magatokra! Ti nem szoktatok soha irigykedni? A kistestvérré, vagy a nagyra, az osztálytársakra, vagy a szomszéd kislányra? Nem szoktatok soha haragudni, vagy éppen dühösen toporézokolni? Kain is így kezdte.

Tanuljatok meg uralkodni magatokon! Ha nehezen megy, gondolatokat az Úr Jézusra, aki mindent eltűrt, még azt is, hogy a keresztfára szegezték. Ő azt ígérte, hogy segít nekünk. Ha észrevesztek egy kis haragot, vagy irigységet a szívetekben, kérjétek: Úr Jézus, segíts, hogy ne legyek irigy, haragos hogy szeressem a testvéremet, hogy te is szerethess engem!

ifj. Almási Mihály

óta hűséges munkás tagja volt. Az ige-hirdetés szolgálata mellett mint zenész, s mint karmester tevékeny szolgálja volt Istennek a gyülekezetben.

BÉKÉS — 1972. szeptember 8-án Liszcai Mihályné 86 éves korában.

1972. október 28-án Durkó Mihályné, aki megtérése óta töretlen hűséggel, 25 évig szolgálta Megváltóját.

BUDAPEST — JÓZSEF UTCA — 1972. szeptember 5-én Baráth Lajosné 81 éves korában költözött el az Úrhoz.

Akik elmentek

NYÍRBÁTOR — Katona Erzsébet 1972. október 12-én fiatalon, 23 éves korában hunyt el. Ifjú életének nehéz szenvedései között reménységgel tekintett az ígért hona felé.

BAGAMÉR — 1972. március 2-án özv. Krasznai Imréné 71 éves korában. Gyülekezetünk egy hűséges énekest vesztett az elköltözött testvérben.

Szász Imre 1972. április 15-én. Testvérünk gyülekezetünknek gyermekskége

31. Vasárnap. Róm 16:24—27.

ISTENÉ A DICSŐSÉG! — Nincs olyan ember, aki az év utolsó napján önkéntelenül is ne gondolna az elmúlt esztendőre, a múlt időre, az elrepült napokra, lehetőségekre. Nekünk, hívőknek, ilyenkor komoly és alapos számvetést kell készítenünk Isten színe előtt. A terheket le kell raknunk, szabad szívvel, rendezett léttel kell állapítanunk az új év küszöbét. A múltra nézve mibennünk is örömteli meggyőződéssé lesz az apostoli bizonyosságtétel: „Az egyedül bölcs Istennek a Jézus Krisztus által dicsősség mindörökké!” Az új évré nézve pedig arra kell törekednünk, hogy napoként az ő szent neve dicsőségére éljünk. — Nem mindegy, hogyan fejezed be az ő-évet, és nem mindegy, hogyan kezded az újat!

(Óév). Mk 13:31—37.

„Ha hirtelen megjön, alva ne találjon!”

GERZSENYI SÁNDOR

BÉKEHÍRNÖK
Laptulajdonos:
a Magyarországi Baptista Egyház
Főszerkesztő:
Palotay Sándor,
a Szabadegyházak Tanácsa
elnöke
Szerkesztő:
Nagy József
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest VI., Aradi utca 48.
Telefon: 122-332
Csekk számla száma: 510—21 6385
Előfizetési díj:
negyed évre 30 Ft, fél évre 60 Ft
72.2402/2-41—42 — Zrínyi Nyomda,
Budapest
F. v.: Bolgár Imre vezérigazgató
(INDEX: 26 072)